

[Justitsministeren.]

rulff-Schmidts spørgsmål ganske enkelt sige, at jeg ser på offentliggørelsen på akkurat samme måde som mine forgængere. Jeg synes, det ville være fuldstændig meningsløst — hvis jeg må udtrykke mig lidt stærkt — at forsøge at trække den sag ind i forbindelse med et i øvrigt meget reelt, sagligt problem, som vi står over for en løsning af.

Ud over dette vil jeg gerne komme med et par enkelte andre bemærkninger. Jeg havde den ære at være ordfører for mit parti i 1973 og havde til opgave dengang at sige to ting. For det første skal de regler, vi laver på dette område, være så klare, så enkle, som det overhovedet er gør ligt. For det andet bør man, hvis det er muligt, finde en eller anden bredere bestemmelse.

Jeg vil gerne efter min bedste overbevisning sige, at det, der ligger i dette forslag, efter min mening er et sagligt hæderligt forsøg på at nå frem til en sådan løsning. Jeg erkender blankt, at der er meget store vanskeligheder med den udvidelse, skal vi sige af rimelighedsbetragtninger af forskellig art, der findes i de foreslåede paragraffer. Jeg kunne da godt give udtryk for en personlig opfattelse af, at her har man nærmet sig så langt i retning af en generel bestemmelse, at man i hvert fald ikke for øjeblikket med virkelig saglighed tør gå ret meget videre.

Jeg vil godt sige i forbindelse med hr. Tastesens bemærkninger om, at der er ting, der skal vurderes, at dette måske nok er et mindstemål af lovgivning på dette område, men det er for øjeblikket altså sandsynligvis største fælles mål af det, vi kan nå frem til. Jeg vil gerne være med til at vurdere, under hvilken form en anden generel bestemmelse kan vurderes. Men jeg vil også have lov at sige, at jeg synes, at det, der står i det forelagte, i realiteten er en opfyldelse af det, som jeg f. eks. for mit parti for to år siden gjorde gældende i folketinget.

Det er klart, at der skal være klare regler. Nu var hr. Tange, jeg vil ikke sige ude på at trække mig i fælden, men der blev stillet et klart spørgsmål, om man ved salg af en be-

stemt ejendom, der viste sig at være meget fordelagtig for køberen, kunne komme ud for at blive ramt af denne lovgivning. Jeg er ikke advokat, men jeg er tilstrækkelig meget advokat til at sige, at det skal jeg nok afholde mig fra at svare på, for det kommer da meget an på, under hvilken form noget sådant har fundet sted. Jeg kan med lethed nævne eksempler på forhold, som jeg ville anse for at være strafværdige, og nogle, der ikke er strafværdige. Det afhænger da af vurderingen af den enkelte sag. Generelt kan der efter min opfattelse ikke svares.

Der er en anden mere principiel betragtning, jeg gerne vil have lov at gøre gældende, og det er, at — jeg havde nær sagt fra begge sider i salen — man er enig om at sige, at det må være meget klare retsregler, det drejer sig om. Men i samme øjeblik det er sagt, så sagde f. eks. fru Hanne Reintoft, at der må være henvisning til samfundsmæssige hensyn. Så tør jeg nok antyde, at man igen er ude på at skulle vurdere, hvad noget sådant er, og derfor står vi altså over for vanskeligheder på dette område.

Jeg er enig med hr. Brusvang i, at der er grund til at have betænkeligheder ved den sammenblanding af den lovgivende og den dømmende magt, der måske kunne blive. Når jeg alligevel ikke har ladet disse betænkeligheder komme til udtryk ved, at jeg trak forslaget tilbage, så skyldes det altså ikke bare en tillid til domsmagten her i landet, en tillid til dens kapacitet, men til, at der i en lang række andre sager har vist sig at kunne oparbejdes en praksis på bestemmelser, der har mere generel karakter.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg er parat til alle de nødvendige drøftelser, der skal finde sted i retsudvalget, og har glædet mig over en meget stor åbenhed i retning af at få tingene debatteret. Men mest har jeg glædet mig over, at man er indstillet på at få dette lovforslag gjort færdigt, så snart det er gør ligt.

Hermed sluttede forhandlingen.